

DET KONGELIGE
LANDBRUKSDEPARTEMENT

Ot.prp. nr. 12

(2001-2002)

Om lov om endring av lov 8. juni 1962
nr. 4 om dyrehelse (husdyrloven) og lov
13. juni 1997 nr. 54 om tiltak mot
sykdom hos fisk og andre akvatiske dyr
(fiskesykdomsloven)

*Tilråding fra Landbruksdepartementet av 5. oktober 2001,
godkjent i statsråd samme dag.*

1 Innledning

1.1 Hovedinnhold

Det foreslås innført en hjemmel i henholdsvis husdyrloven og fiskesykdomsloven, slik at en gjennom forskrifter kan pålegge produsent og importør av fôr til husdyr og akvatiske dyr å betale en avgift til delfinansiering av helsearbeid hos slike dyr. Avgiftens størrelse vil fastsettes ved behandling av det årlige statsbudsjettet.

1.2 Bakgrunn for lovforslaget

Regjeringen har som et klart overordnet mål at all mat som omsettes i Norge skal være trygg. Den helsemessige kvaliteten på maten, på lik linje med andre kvalitetsegenskaper, er avhengig av en lang rekke forhold langs hele matkjeden, fra jord og fjord til bord. Skal det offentlige med rimelig troverdighet stå som garantister for kvaliteten på sluttproduktet, må det finnes et faglig fundert tilsyn med produksjonsprosessene i alle ledd av matkjeden. Dette gjelder både for planteproduksjonen, fôrproduksjonen, dyreholdet og foredlingen av råvarene.

Når det gjelder tilsynsansvaret som knytter seg til husdyrloven og fiskesykdomsloven, omfatter dette dels alvorlige sjukdomstilstander som utgjør en trussel for selve produksjonen i stor skala (munns- og klauvsjuka, svinepest, furunkulose hos laks m.v.), dels alvorlige produksjonssjukdommer som både medfører alvorlige økonomiske tap for den enkelte, men også dyrevernmessige plager og endelig en gruppe sjukdommer som kan overføres fra dyr til mennesker (kugalskap, salmonellose, listeriose m.v.). I tillegg vil sjukdom kreve bruk av medisiner som både kan skade konsumentene og miljøet (antibiotika, rotenon etc).

Statens dyrehelsetilsyn er sentral i arbeidet med å sikre helsen til både akvatiske dyr og husdyr i landet og dermed mattryggheten. De administrerer hele veterinærapparatet, veterinær vaktordning, regelverket som er gitt for å sikre dyrehelsen og har det operative systemet som skal til for å sikre produksjonen av gode produkter. I dag dekkes ca. 90 % av driften av Dyrehelsetilsynet med statlige overføringer. For 2001 var budsjettet for Statens dyrehelsetilsyn på 233 millioner kroner. Til sammenligning kan nevnes at budsjettet til Statens næringsmiddeltilsyn i sin helhet dekkes opp av næringsmiddelavgiften.

Ut fra disse eksemplene er Statens dyrehelsetilsyn en sentral aktør for å sikre viktige samfunnsinteresser knyttet til helsen til husdyr og akvakulturdyr for den enkelte produsent i arbeidet med å redusere kostnader knyttet til sjukdom. Dyrehelsetilsynet er også sentral i arbeidet med å hindre at smittestoffer eller medisinerester havner i maten hos den enkelte forbruker. Ut fra dette ser departementet det som rimelig at kostnadene til driften av tilsynet dels dekkes av statlige overføringer, men at kostnadene også i tillegg dekkes gjennom en avgift som dels vil falle på produsent og dels på konsument.

Statens næringsmiddeltilsyn og Statens landbrukstilsyn som sammen med Statens dyrehelsetilsyn forvalter store deler av regelverket på matområdet, er i dag tilnærmet selvfinansiert gjennom avgifter. Statens dyrehelsetilsyn er, som nevnt, stort sett avhengig av midler over statsbudsjettet. Det er et mål for Regjeringen å finansiere de ulike tilsynene mer likt enn det gjøres i dag, slik det er foreslått i St.prp. nr. 1 (2001-2002).

1.3 Høring av forslaget

Departementets forslag til endring av husdyrloven og fiskesykdomsloven ble sendt på høring 13. juli 2001 til en rekke offentlige instanser og interesseorganisasjoner. Proposisjonen er utarbeidet med bakgrunn i høringsbrevet og de høringsuttalelser departementet har mottatt.

Høringsinstansene var:

- Arbeids- og administrasjonsdepartementet
- Barne- og familiedepartementet
- Finansdepartementet
- Fiskeridepartementet
- Justisdepartementet, Lovavdelingen
- Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet
- Kommunal- og regionaldepartementet
- Miljøverndepartementet
- Nærings- og handelsdepartementet
- Sosial- og helsedepartementet
- Direktoratet for naturforvaltning
- Norske Felleskjøp
- Fiskeridirektoratet
- Fylkesmannens landbruksavdelinger
- Matforsk
- Norges landbrukshøgskole
- Norges veterinærhøgskole
- Norsk institutt for landbruksøkonomisk forskning
- Planteforsk
- Statens dyrehelsetilsyn
- Statens kornforretning
- Statens landbrukstilsyn
- Statens næringsmiddeltilsyn
- Toll- og avgiftsdirektoratet
- Veterinærinstituttet
- Akademikerne
- Fjørfebransjens landsforening
- Norsk Landbrukssamvirket
- Landsorganisasjonen i Norge (LO)
- Norges Bondelag
- Norsk Bonde- og Småbrukarlag
- Norgesfôr
- Norsk fjørfelag
- Norsk hjortavlsforening
- Norsk Islandshestforening
- Norsk Kjøtt
- Norske Melkeprodusenters Landsforbund

Om lov om endring av lov 8. juni 1962 nr. 4 om dyrehelse (husdyrloven) og lov 13. juni 1997 nr. 54 om tiltak mot sykdom hos fisk og andre akvatiske dyr (fiskesykdomsloven)

- Norges Pelsdyrslag
- Norges rytterforbund
- Norsk Sau- og Geitalslag
- Norske Strutseoppdretteres Forening
- Norsk Travselskap
- Norsvin
- Næringslivets Hovedorganisasjon
- Prior Norge
- Eksportutvalget for fisk
- Fiskeri- og Havbruksnæringens Landsforening
- Fiskerinæringens Landsforening
- Norske Fiskeoppdretteres Forening
- Norske fôrprodusenters forening
- Norske Sivilingeniørers Forening v/ Fiskehelseforeningen
- Sildemelfabrikkenes landsforening

Av disse har Arbeids- og administrasjonsdepartementet, Barne- og familiedepartementet, Finansdepartementet, Fiskeridepartementet, Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet, Kommunal- og regionaldepartementet, Nærings- og handelsdepartementet, Sosial- og helsedepartementet, Norske Felleskjøp, enkelte av Fylkesmannens landbruksavdelinger, Statens dyrehelsetilsyn, Statens landbrukstilsyn, Statens næringsmiddeltilsyn, Toll- og avgiftsdirektoratet, Fjørfebransjens landsforening, Norsk Landbrukssamvirke, Landsorganisasjonen i Norge (LO), Norges Bondelag, Norsk Bonde- og Småbrukarlag, Norgesfôr, Norsk Kjøtt, Norges Pelsdyrslag, Norsvin, Næringslivets Hovedorganisasjon, Prior Norge, Fiskeri- og Havbruksnæringens Landsforening, Fiskerinæringens Landsforening, Norske Fiskeoppdretteres Forening, Norske Sivilingeniørers Forening v/ Fiskehelseforeningen avgitt svar. I tillegg har Fiskefôr Produsentenes forening, Geno, Norkorn, Statens landbruksforvaltning, Næringsmiddelbedriftenes Landsforening og Norske Sjømatbedrifters Landsforening kommentert forslaget.

Alle interesseorganisasjonene som har avgitt svar, går imot forslaget. De fleste har innvendinger mot utredningsarbeidet som er gjort i forkant av høringen og har i den forbindelse etterlyst en konsekvensutredning av forslaget. De har også gitt uttrykk for at arbeidet med å sikre trygg mat er en offentlig oppgave som skal dekkes av det offentlige.

Høringsinstansenes syn er omtalt i kapittel 3 og følger denne proposisjonen som ikke trykt vedlegg.

2 Beskrivelse av avgifter hjemlet i husdyrloven og fiskesykdomsloven i dag og departementets lovforslag

2.1 Avgift på fôr til husdyr

2.1.1 Avgiftshjemler per i dag

Det er i dag hjemmel i husdyrloven til å gi forskrifter om at produsent og importør av fôr til selskapsdyr skal betale avgift til helsearbeid hos slike dyr. Denne hjemmelen er benyttet ved forskrift 21.12.2000 om avgift på fôr til selskapsdyr. For fôr til hund og katt er slik avgift blitt innkrevd siden 1998. Dette med hjemmel i Stortingets årlige skattevedtak i tilknytning til budsjettbehandlingen, jf. Grunnloven § 75 a. Midlene dekker undersøkelser av fôr, overvåkningsprogram for hund, samt veterinærvakt til smådyr i helgene. Statens landbrukstilsyn innkrever avgiften på vegne av Statens dyrehelsetilsyn, som er mottaker av avgiftsmidlene. Dette er en ordning som er hensiktsmessig i og med at Landbrukstilsynet, som forvalter fôrvarelovgivningen, allerede har etablert kontakt med fôrprodusentene. Avgiften berører ikke avgift som pålegges grossistledd med hjemmel i fôrvareloven. Det er omsetningen som utløser avgiftsplikten. «Omsetning» forstås i denne sammenheng som nasjonal handel samt innførsel og utførsel av fôr.

2.1.2 Forslag til ny avgift

Det er foreslått å endre ordlyden i dagens § 16 a som i dag gir departementet hjemmel til å gi forskrifter om at produsent og importør av fôr til selskapsdyr skal betale avgift til helsearbeid hos slike dyr. Endringen vil innebære at slik avgift kan legges på fôr til alle husdyr. Dette vil kun innebære en utvidelse av avgiftsgrunnlaget i forhold til dagens hjemmel.

Som følge av ønsket om å dekke en del av kostnadene knyttet til helsearbeidet og dermed trygg mat, ønsker departementet å endre husdyrloven slik at departementet får hjemmel til å fastsette forskrifter om avgift på omsetning og import av fôr til alle husdyr. Avgiftens størrelse og grunnlag vil bli fastsatt i forskrift med utgangspunkt i det årlige budsjettarbeidet. Midlene vil benyttes til myndighetenes arbeid med å trygge dyrehelsen og derigjennom sikre produsentene adekvate tilbud om veterinærhjelp, samt forbrukerne trygg mat.

Avgiftsplikten på fôr til husdyr vil utløses av omsetningen på samme måte som det i dag gjøres for avgift på fôr til selskapsdyr. Omsetning vil forstås som nasjonal handel samt innførsel og utførsel av fôr.

Den foreslåtte endringen vil ikke få innvirkning på øvrige avgifter som i dag ligger på kraftfôr. Avgiften på fôr til selskapsdyr vil fortsette, men da som et ledd i det økte avgiftsgrunnlaget.

Det foreslås at Statens landbrukstilsyn besørger innkrevingen av avgiften. En slik ordning er hensiktsmessig, da de allerede gjør dette i forhold til

dagens avgiftsgrunnlag og har den nødvendige kontakten med aktørene. Landbrukstilsynet har stilt seg positiv til oppgaven.

Departementet har valgt en ordning med avgift i stedet for gebyr i hovedsak av administrative grunner. Avgiften skal ikke gjenspeile en konkret tjeneste eller ytelse som næringsaktørene mottar. Avgiften vil ikke nødvendigvis avspeile de midlene som avsettes til arbeidet.

2.2 Avgift på fôr til akvatiske dyr

2.2.1 Avgifter per i dag

Det er i dag ingen hjemmel i fiskesykdomsloven for å finansiere helsearbeid hos akvatiske dyr, slik det er i husdyrloven når det gjelder selskapsdyr.

2.2.2 Forslag til ny avgift

Det foreslås å innføre en ny bestemmelse, § 29 a, i fiskesykdomsloven. Dagens § 29 står under kapittel 5 «andre bestemmelser» og gir rette instans myndighet til å ilegge tvangsmulkt for å sikre at bestemmelsene etter loven blir fulgt. Landbruksdepartementet ser det som naturlig at en bestemmelse om avgift føres inn i dette kapitlet og tilknyttes andre bestemmelser om betaling.

Ordlyden er foreslått til:

«Departementet kan gi forskrifter om at produsent og importør av fôr til akvatiske dyr skal betale avgift til helsearbeid hos slike dyr.

Ved forsinket betaling av avgifter og gebyr skal det betales rente i samsvar med lov 17. desember 1976 nr. 100 om renter ved forsinket betaling m.m.»

Ordlyden i de to omtalte lover vil da bli tilnærmet lik. På grunn av at midlene skal gå til «helsearbeid hos slike dyr,» ligger en begrensning i statens muligheter for å bruke midlene til annet arbeid. Næringen vil således være sikker på at de midlene de innbetaler, faktisk går til dekning av kostnader som kommer dem selv til gode. Dette utelukker også faren for at avgiften skal bli en ren fiskalavgift til staten.

Statens dyrehelsetilsyn forvalter i dag regelverket på akvakulturområdet som omhandler sykdommer og smitte. En ikke uvesentlig del av Dyrehelsetilsynets arbeid omfatter akvakultur. Regjeringen finner det derfor naturlig at næringen selv i noen grad bærer den økonomiske byrden ved forvaltningen av dyrehelsearbeid etter samme prinsipp som gjelder for landdyr.

Avgiften legges på omsetning av fôr på samme måte som fôr til husdyr.

Det foreslås at Fiskeridirektoratet besørger innkrevingen av avgiften hvor Statens dyrehelsetilsyn vil være mottaker av midlene. En slik ordning vil være hensiktsmessig i og med at direktoratet har etablert den nødvendige kontakten med produsentene.

Det foreslås å innføre en bestemmelse om rente ved forsinket betaling, tilsvarende husdyrloven § 16a tredje ledd. Bestemmelsen skal stimulere til rettidig betaling og samtidig være et virkemiddel i de tilfeller hvor avgiften betales for sent. Forsinkelsesrenten skal tilsvare rentesatsen fastsatt i medhold av lov om rente ved forsinket betaling m.m. av 17. desember 1976 nr. 100. Departementet legger til grunn at tidspunkt for forfall skal fremgå av kravet. Forsin-

Om lov om endring av lov 8. juni 1962 nr. 4 om dyrehelse (husdyrloven) og lov 13. juni 1997 nr. 54 om tiltak mot sykdom hos fisk og andre akvatiske dyr (fiskesykdomsloven)

kelsesrenteloven § 2 om utgangspunkt for renteberegningen skal gjelde tilsvarende.

3 Høringsinstansenes syn og departementets vurderinger

Flere har påpekt at de økonomiske konsekvensene for næringen og det offentlige er tilnærmet uberørt i utredningen. Dette er særlig fremhevet av Fiskeri- og havbruksnæringens Landsforening, NHO, og Næringsmiddelbedriftenes Landsforening, men også Kjøttbransjens Landsforbund, Norske Landbruks-samvirke, Norsvin, og Fiskeprodusentenes landsforening anser utredningen for mangelfull. Fiskeri- og havbruksnæringens Landsforening har påpekt at enkelte av Utredningsinstruksens bestemmelser ikke er forsøkt etterlevet av departementet. Landbruksdepartementet vil fremheve at den økonomiske utredningen av lovforslaget har vært påvirket av at disse spørsmål er en del av St.prp. nr. 1 (2001-2002). Departementet så det ikke som hensiktsmessig å gå ut med eksempler på hvilken effekt en gitt størrelse på avgiften ville ha, da dette kunne bli forstått som et konkret forslag, noe som ikke forelå på dette tidspunktet.

Fylkesmannen i Sør- Trøndelag, Kjøttbransjens Landsforbund, Norsk Landbrukssamvirke, Fiskeprodusentenes Landsforening, Norsvin, Næringsmiddelbedriftenes landsforening, Norges Bondelag og Norske Fiskeoppdretteres Forening er av den oppfatning at kostnadene tilknyttet driften av Statens dyrehelsetilsyn er et offentlig ansvar. Disse kostnadene skal ikke løftes over på næringen. Næringsmiddelbedriftenes Landsforening, Fiskeri- og Havbruksnæringens Landsforening har fremhevet at det ikke er i strid med verken WTO- eller EØS-avtalen dersom driften av Statens dyrehelsetilsyn finansieres av statlige midler. Som det er fremhevet flere steder i proposisjonen, er det Landbruksdepartementets oppfatning at denne holdningen ikke lenger kan opprettholdes. Departementet vil hevde at det for fremtiden er naturlig at næringen selv tar del i betalingen av kostnadene forbundet med å trygge maten. Det et utvilsomt faktum at næringen selv ikke ville vært der den er i dag uten Statens dyrehelsetilsyn. Det fremstår som rimelig at næringen i dag selv tar et større ansvar for kostnadene tilknyttet Dyrehelsetilsynets arbeid. Statens næringsmiddeltilsyn fører tilsyn med at virksomheter som importører, produserer, serverer og selger mat etterlever de til enhver tid fastsatte regler på området. De bidrar også til regelverksutvikling på området. Statens næringsmiddeltilsyn fullfinansieres med avgifter som er lagt på alle næringsmidler, unntatt vann, kjøtt og fisk. Dette innebærer at både produsenter og konsumenter er med på å betale de tiltak som sikrer helsemessig trygg mat.

Flere har påpekt det faktum at produsent og importør av fôr til husdyr vil skyve kostnaden over på næringen. I den grad slik økt kostnad kompenseres med økte målpriser vil det være forbrukerne som betaler til syvende og sist. I den grad målprisene ikke økes, vil næringen belastes. For havbruksnæringen vil dette belastes produsenten. En kompensering gjennom økte priser vil eventuelt hentes i markedet. For begge næringene er det fremhevet at de økte prisene vil gi dårligere konkurranseevne overfor utenlandske produsenter. Dette moment fremstår som særskilt for havbruksnæringen som i utstrakt grad forholder seg til det internasjonale frie markedet.

Norsk Felleskjøp, NHO, Næringsmiddelbedriftenes Landsforening og Fiskeri- og havbruksnæringsens Landsforening har påpekt at begrunnelsen for avgiften synes dårlig. I høringsbrevet ble det fremhevet at det synes *hensiktsmessig* at næringen tar en større del av utgiftene forbundet med driften av Statens dyrehelsetilsyn. Landbruksdepartementet viser til det som er sagt ovenfor om at næringen selv må ta del i kostnaden forbundet med å trygge dyrehelsen i landet, da det også er i deres interesse at den er så god som mulig.

Enkelte har påpekt at det er uklart hvilke tiltak som konkret er tenkt dekket av de nye midlene. Landbruksdepartementet hadde ikke full oversikt over tiltakene all den tid budsjettet ikke var klart.

Enkelte av høringsinstansene har påpekt at det ikke er samsvar mellom fiskesykdomslovens formål som er å *forebygge, begrense og utrydde smittsom sykdom hos fisk og andre akvatiske dyr* og de tiltak som vi nevnte i høringsbrevet. De påpeker at det kan synes tvilsomt om de inndratte midlene faktisk kan brukes til tiltakene dersom de ikke ligger innenfor lovens formål. Landbruksdepartementet har etterkommet dette ved å foreslå å bruke de nye midlene på områder som klart faller innenfor lovens ordlyd. Midlene vil utelukkende bli brukt til tiltak som fremmer dyrehelsen.

Flere høringsinstanser fremhever at Landbruksdepartementet ikke har vurdert hvilke konsekvenser en slik avgift vil kunne få for fôrprodusenter og fiskeoppdrettere som begge kjemper i konkurranseutsatte internasjonale næringer. Det er blitt henvist til Innst. O. nr. 83 (1999-2000) side 3 i forbindelse med innføringen av gebyrbestemmelsen i oppdrettsloven § 14. Komiteen maner der til måtehold med hvilke utgifter næringen skal hefte for. Videre fremheves at en avgift til helsearbeid hos husdyr og akvatiske dyr kan føre til økte matvarepriser.

Det fremheves av enkelte høringsinstanser at Landbruksdepartementet bør vurdere å innføre hjemmel til å kreve gebyr fremfor avgift.

Landbruksdepartementet vil peke på at konsekvensene av avgift er viktig å klargjøre, både med tanke på virkningene for ulike aktører i næringen og for matvareprisene. Departementet har fulgt opp dette gjennom de vurderinger som er gjort knyttet til forslagene i St.prp. nr. 1 (2001-2002). Landbruksdepartementet har videre kommet til at en avgift er vesentlig mindre administrativt belastende for alle parter enn en gebyrordning.

4 Økonomiske og administrative konsekvenser

4.1 Avgift på fôr til husdyr

Forslaget innebærer at Statens landbrukstilsyn skal kreve inn avgiften. Statens landbrukstilsyn krever i dag inn andre avgifter på fôr, og det antas at endringen ikke vil medføre særlige økonomiske og administrative konsekvenser for staten, men det må påregnes enkelte kostnader med å oppdatere allerede bestående dataprogrammer.

I følge Statens landbrukstilsyns statistikker ble det i 2000 totalt importert, produsert og omsatt 1 645 390 tonn fôr. Departementet ser for seg en inndrivning av omkring 9,9 millioner kroner i budsjettåret 2002. Dette gir en avgift på 6 kroner pr. tonn, eller 0,6 øre per kilo. Dagens priser er i størrelsesordenen 2900-3000 kroner eks. mva. per tonn. Avgiftspåslaget vil innebære en økning av kraftfôrprisen omkring 0,2 %.

Departementet mener dette er en akseptabel økning av kraftfôrprisen, når det tas i betraktning at midlene er ment å gå til Dyrehelsetilsynet som sikrer næringsutøverne trygg drift videre.

Departementet antar at bestemmelsen om forsinkelsesrente i § 16 a tredje ledd vil lette innkrevingen av avgiften.

4.2 Avgift på fôr til akvatiske dyr

Forslaget innebærer at Fiskeridirektoratet skal kreve inn avgiften. Disse krever i dag inn andre avgifter på fôr, og det antas at endringen ikke vil medføre særlige økonomiske og administrative konsekvenser for staten, men det må påregnes enkelte kostnader med å oppdatere allerede bestående dataprogrammer.

I følge Fiskeridirektoratets statistikker ble det i 2000 omsatt 716 000 tonn tørrfôr og 300 tonn våtfôr til havbruksnæringen. Departementet ser for seg en inndrivning i størrelsesorden 8,5 millioner kroner i budsjettåret 2002. Det gir en avgift på 12 kroner per tonn, eller 1,2 øre per kilo. Dagens priser er i størrelsesordenen 6-7000 kroner eks. mva. per tonn. Avgiften vil innebære en økning av fôrprisen på omkring 0,2 %.

Landbruksdepartementet vil peke på at avgiften antagelig vil føre til en kostnadsøkning på 1-2 øre per kilo oppdrettsfisk. Kiloprisen for en oppdrettslaks ligger i dag i underkant av 30 kroner. EUs minstepris ligger omkring 26 kr. per kilo.

Departementet antar at innføringen av bestemmelsen om forsinkelsesrente vil kunne lette innkrevingen av avgiften.

5 Fastsettelse av avgiftene

Størrelsen på avgiftene vil bli fastsatt i forbindelse med behandlingen av statsbudsjettet. I eksemplene ovenfor har departementet lagt til grunn Regjeringens forslag til avgifter i St.prp. nr. 1 (2001-2002).

Hvilke fôrvarer som vil bli belagt med avgift vil fremkomme av forskriften.

6 Merknader til de enkelte endringsforslagene

Husdyrloven

Til § 16 a første ledd:

Lovendringsforslaget innebærer at departementet kan gi utfyllende bestemmelser om avgift på fôr til husdyr.

Med husdyr menes alle dyr som er underlagt et eierforhold.

Det er en forutsetning for Landbruksdepartementet at midlene som fremskaffes gjennom avgiften kun skal benyttes til arbeid som fremmer helsen hos husdyrene. Eksempler på dette vil være kostnader forbundet med kontroll- og overvåkingsprogrammer, offentlig veterinærkontroll og tilsyn samt overvåking og kontroll av smitte og fremmedstoffer. Midlene vil ikke brukes til inndekning av administrative kostnader forbundet med driften av Statens dyrehelsetilsyn.

Fiskesykdomsloven

Til § 29 a:

Lovendringsforslaget innebærer at departementet kan gi utfyllende bestemmelser om avgift på fôr til akvatiske dyr.

Med akvatiske dyr menes alle dyr som faller inn under fiskesykdomsloven, jf. § 3, første ledd bokstav a.

Som for husdyrloven er det en forutsetning for Landbruksdepartementet at midlene som fremskaffes gjennom avgiften kun skal benyttes til arbeid som fremmer helsen hos akvatiske dyr.

Lov om rente ved forsinket betaling m.m. av 17. desember 1976 nr. 100 gjelder tilsvarende ved forsinket betaling av avgift.

7 Ikrafttredelse

På bakgrunn av at St.prp. nr. 1 (2001-2002) forutsetter at avgiften inndrives, er lovens ikrafttredelsen satt til 1. januar 2002. Det er Landbruksdepartementets målsetning at avgiften skal være virksom fra samme tid.

Landbruksdepartementet

tilrår:

At Deres Majestet godkjenner og skriver under et framlagt forslag til proposisjon til Stortinget om lov om endring av lov 8. juni 1962 nr. 4 om dyrehelse (husdyrloven) og lov 13. juni 1997 nr. 54 om tiltak mot sykdom hos fisk og andre akvatiske dyr (fiskesykdomsloven).

Vi HARALD, Norges Konge,

stadfester:

Stortinget blir bedt om å gjøre vedtak til lov om endring av lov 8. juni 1962 nr. 4 om dyrehelse (husdyrloven) og lov 13. juni 1997 nr. 54 om tiltak mot sykdom hos fisk og andre akvatiske dyr (fiskesykdomsloven) i samsvar med et vedlagt forslag.

Forslag til lov om endring av lov 8. juni 1962 nr. 4 om dyrehelse (husdyrloven) og lov 13. juni 1997 nr. 54 om tiltak mot sykdom hos fisk og andre akvatiske dyr (fiskesykdomsloven)

I

I lov 8. juni 1962 nr. 4 om dyrehelse (husdyrloven) gjøres følgende endringer:

§ 16 a første ledd skal lyde:

Departementet kan gi forskrifter om at produsent og importør av fôr til *husdyr* skal betale avgift til helsearbeid hos slike dyr.

II

I lov 13. juni 1997 nr. 54 om tiltak mot sykdom hos fisk og andre akvatiske dyr (fiskesykdomsloven) gjøres følgende endringer:

Ny § 29 a skal lyde:

Departementet kan gi forskrifter om at produsent og importør av fôr til akvatiske dyr skal betale avgift til helsearbeid hos slike dyr.

Ved forsinket betaling av avgifter og gebyr skal det betales rente i samsvar med lov 17. desember 1976 nr. 100 om renter ved forsinket betaling m.m.

III

Loven trer i kraft 1. januar 2002.
